

"Antičho"

D. 62-171

spasť - all coming

budou navíc ke mně chodit koťátka, šest koťátek, budou mne navštěvovat jako výčítky svědomí, když nad ránem nemohu spát. Co mi bylo platné, že mne kočky, Švarcava a ta, která ještě neměla jméno, ta Bezejmenná, zahrnovaly přízní, to ještě zvyšovalo můj pocit hanby-viny. To, že už zdálky mne vítaly tím střikáním lásky rovnou z očí, že celou moji postavu milovaly, dokonce když jsem se naklonil nad košíkem a dal jsem jim tam ruku, tak omdlívaly a z úst jim tekly něžné sliny, tak mě měly rády a byl jsem pro ně vším, tím nejhezčím, co na světě kdy viděly. Do konce jak se zdálo, měly mne ještě raději než ty svoje malinké baterky, ta čtyři koťata, která jsem jim dal dohromady, a obě ty matky měly ne dojem, ale byly skálopevně přesvědčeny, že to jsou ta jejich. Dál domýšlet už to nedovedly, zatímco já jsem domýšlet všechno to, co jsem spáchal, co jsem neudělat musel, ale co jsem nakonec udělal. A tak já, ten který více než čtyřicet let si trvale rozrušoval smysly, tak já, který v uzavřené kuchyni, když byl znepokojován jakýmsi zvukem, a když jsem šel po počátku mého znepokojení, tak když jsem zjistil, že to je list, který se mezi okny viklá na pavoučím vlákně, tak já už takto rozviklaný jsem si bláhově dovolil ten luxus, že jsem zabil zbědovanou kočku v zimním lese, teď šest koťátek. Já který jsem slyšel i tikat hodinky

zamotané do šály, jsem nedomyšlil, co jsem si na sebe přichystal ...

viv Felwine Polce
4 vita wikt - slavná

Ten čas jsem navštívil v Semicích biograf, kde hráli Sladký život pana Felliniho. A už jak se objevil Steiner, krasavec, který hrál foccaču a Fugu d moll, když jsem viděl děti a manželku pana Steinera, tak jsem se znepokojil, a když přišla ta scéna, jak fotografové odstřelují ze svých aparátů paní Steinerovu, která se vrací z nákupu domů, a když jsem pak uviděl, jak v domově leží zastřelené dvě děti a na křesle zastřelený sebevrah a vrah svých děcek pan Steiner, roztrásl jsem se, a musel jsem ven, packal jsem a dral jsem se zprostředka sedadel, jen ven a ven a pryč, protože pan Steiner se zděsil tak jako já, o budoucí osudy svých dětí, a zabil je tak jako já koťátka a opuštěnou kočku za zimního večera, jenomže já jsem se bláhově rozhodl, že budu na světě dál, že neodejdu ze světa tak, jak mi to věstila. Mařenka, ta, která umřela a nechala mi tady připomínku své věštby, lýkovou velikou tašku se zelenými kruhy, tašku, ve které často si hrála nebo spala ta moje odrostlá koťata. A tak jako dřív mne neustále bolet žaludek,

O.K. nie dotat. netreba byt Steiner - an eibflehny
wawshny
trehwech
Wes (th) wafen
& ink. l. l. chod
Life in